

РЕШЕНИЕ

№ 353

гр. София, 15.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 22.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4294** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161, във връзка с чл. 122 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Л. Д. И., действаща като [фирма], със съдебен адрес - С.,[жк], [жилищен адрес] вх. „Д”, ап. 118, срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 13. 10. 2010 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № 485 / 18. 03. 2011 г. на Директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон. Твърди се, че жалбоподателката е разполагала с налични средства, които са и позволили да направи посочените в РА разходи. Твърди, че част от средствата са изпратени от сина ѝ, който живее в САЩ и освен това неправилно е приложено облагането по аналог. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен. Претендира разносните по делото. Представя писмени бележки. Ответникът - Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1001952 от 04. 03. 2010 г., издадена от Д. Я. – на длъжност началник сектор „Ревизии” /оправомощена със Заповед № РД-01-6 /

04. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./, е възложено извършването на ревизия на Л. Д. И., с [фирма], за определяне на задълженията за периода 01. 01. 2006 – 31. 12. 2006 г. по реда на чл. 35 от ЗОДФЛ и за периода 01. 01. 2007 г. – 31. 12. 2007 г. по реда на чл. 48 от ЗДДФЛ, като ревизията е следвало да завърши до 12. 06. 2010 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1001952 от 25. 06. 2010 г., връчен на И. на 15. 09. 2010 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1001952 / 28. 06. 2010 г., е определена Р. Т. З., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на Л. Д. И., с [фирма].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] / 13. 10. 2010 г., връчен на 21. 10. 2010 г.

С жалба вх. № 34-00-657 / 03. 11. 2010 г., е оспорен РА по административен ред.

Със споразумение между страните, срокът за произнасяне от страна на административния орган, е продължен до три месеца.

С Решение № 485 / 18. 03. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., ревизионния акт е потвърден. Решението е връчено на 22. 03. 2011 г.)

С жалба, вх. № 53-00-211 / 04. 04. 2011 г., е обжалван РА и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен акт № [ЕГН] / 13. 10. 2010 г., издаден от орган по приходите при ТД НАП С., в обжалваната част, на жалбоподателя Л. Д. И., с [фирма], са установени задължения за довносяне в общ размер на 12 245,32 лв., от които: в размер на 1 602,78 лв. за 2006 г. и лихви върху тях в размер на 730,54 лв. и в размер на 7 561,64 лв. за 2007 г. и лихви върху тях в размер на 2 350,36 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В хода на ревизията, от страна на данъчните органи са установили, че началното салдо към 31. 12. 2005 г. е в размер на 25 994, 52 лв., съответно към 31. 12. 2006 г. е в размер на 16 556,53 лв. В същото време, стойността на разходите от страна на жалбоподателката през 2007 г., превишават декларираните доходи със сумата от 21 324, 70 лв., поради което е прието, че са налице обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК.

Изготвено е уведомление (стр. 298) по чл. 124 от ДОПК, че данъчната основа за облагане с данък общ доход за периода през 2007 г. ще бъде определена по реда на чл. 122 от ДОПК, с изх. № ДОК 1281 от 18. 05. 2010 г., като с писмо от 28. 05. 2010 г. (стр. 300) жалбоподателката е посочила, че поддържа подадената вече такава декларация през 2009 г.

По делото е налице (стр. 302-304) декларация по чл. 124, ал. 3 от ДОПК, в която жалбоподателката е посочила, че получава средства от сина си и поддържа вече подадената декларация от 2009 г.

Видно от представената (стр. 400-402) декларация по чл. 124, ал. 3 от ДОПК, вх. № 05-34-00-308 / 18. 06. 2009 г. (по предходната ревизия), жалбоподателката е декларирала налични около 50 000 щатски долара по сметки в С.. Наличните суми в

тази банка се потвърждават и от представените (стр. 194-209) извлечения от сметки от тази банка, по повод на изпратено искане за представяне на документи от третото лице.

Видно от заключението на вещото лице (стр. 361) по изслушаното и прието основно заключение на допусната съдебно счетоводна експертиза, на 01. 01. 2006 г. жалбоподателката е имала 48 982,54 щатски долара.

Съдът обаче не кредитира заключението на вещото лице в тази му част, тъй като ревизията, по повод на която е образувано настоящото производство се явява повторна на лицето.

Видно от представения (стр. 339-346) РА № [ЕГН] / 17. 09. 2009 г., същия е има за предмет установяване на задължения на Л. Д. И., с [фирма], за данък върху доходите на физическите лица, за периода 11. 11. 2002 г. – 31. 12. 2007 г. С решение № 237 / 19. 02. 2010 г. на директора на Дирекция „ОУИ” (стр. 334-338), е отменен горепосочения РА, само за задълженията за 2006 г. и 2007 г. и преписката е върната за извършване на нова ревизия, завършила с оспорения в настоящото производство РА.

Действително с РА № [ЕГН] / 17. 09. 2009 г., не са установени задължения на жалбоподателката за 2005 г., но крайното салдо за тази година, се явява начално салдо за 2006 г., която вече е предмет на оспорване в настоящото производство. Видно от този РА (стр. 9 от РА и стр. 343 от делото), салдото на паричните средства към 31. 12. 2005 г., е в размер на 25 994,52 лв. Същата сума е приета за начално салдо, в хода на извършената повторна ревизия за 2006 г.

При това положение, доколкото е налице влязъл в сила и стабилен РА № [ЕГН] / 17. 09. 2009 г., с който са установени наличните суми в края на 2005 г., същите се явяват налични именно в този размер в началото на 2006 г. Жалбоподателката поради собственото си неактивно процесуално поведение, да оспори установените налични суми за 2005 г., се е лишила от възможността в хода на настоящото производство да доказва наличните суми в началото на 2006 г. Влязъл в сила РА, може да се измени само по реда на чл. 133 и сл. от ДОПК, какъвто не е настоящия случай.

Предвид изложеното, съдът намира, че началното салдо на жалбоподателката към 01. 01. 2006 г., е в размер на 25 994,52 лв.

В същото време, видно от подадената с вх. № 22184584 / 03. 04. 2007 г. (стр. 272-282) годишна данъчна декларация за 2006 г., жалбоподателката не е декларирала доходи от дейност като едноличен търговец. Доколкото данъчната основа за физическите лица, се явява сбор от всеки вид облагаем доход, на основание чл. 15 от ЗОДФЛ (отм.), правилно е прието, че получените плащания през тази година за платени резервации, представляват приход, с който е увеличена данъчната основа.

В конкретния случай сумата, с която е увеличена данъчната основа е в размер на 10 089 лв., която сума се потвърждава и от заключението на вещото лице (стр. 359) по приетото основно заключение на съдебно – счетоводната експертиза. Видно от направената от вещото лице разбивка, сумата от 2094 лв. е от 8 физически лица, а остатъка в размер на 7 995 лв., е от 3 вноски за хранване на сметка от С. П..

По делото е разпитана като свидетел С. П., която в съдебното заседание, е заявила, че преведените суми са предназначени за нейната дъщеря, която живее в Германия и тъй като Л. И. често пътувала до там, ѝ ги носела на ръка.

Съдът не кредитира показанията на свидетелката П., тъй като няма икономическа и правна логика парите да се превеждат от една банкова сметка по

друга, след което да се теглят и да се носят „на ръка” на трето лице, вместо директно да се преведат по сметката на това трето лице – при всички случаи ще е налице разход за банкови преводи. Освен това няма доказателства, че жалбоподателката е теглила тези суми, след което ги и предавала на дъщерята на С. П.. Също така, през 2006 г., Б. все още не член на Европейския съюз и всяко излизане извън границата на страната, се отразява надлежно. Видно от писмо рег. ДС38643 / 17. 09. 2008 г. на сектор „Б. документи за самоличност” – СДВР (стр. 171-174), за периода 11. 11. 2002 до 31. 12. 2007 г., Л. Д. И., няма регистрирано нито едно пътуване до Германия, за да може да се приеме, че е предавала парите на дъщерята на С. П..

Предвид изложеното съдът намира, че правилно със сумата от 10089 лв., е увеличена данъчната основа за 2006 г., за дейността ѝ като едноличен търговец.

В същото време от страна на органите по приходите не е приета като разход сумата от 4 485,20 лв., която представлява извършени плащания към други лица.

Посочената сума се потвърждава и от приетото основно заключение на съдебно – счетоводната експертиза, но съдът не кредитира това заключение, в частта му, в която тази сума е приспадната от разходите на едноличния търговец.

Видно от заявеното от вещото лице, в съдебното заседание на 15. 03. 2012 г., в книгата за разходите на едноличния търговец, не са отчетени тези разходи, като това не е прието и от ревизията. Тези констатации се потвърждават и от приетото допълнително заключение на вещото лице, съгласно което за анализа на преведените суми за туристически услуги, направени през 2006 г. и 2007 г. по личната банкова сметка на Л. И., не са представени договори с клиентите или други счетоводни документи, тъй като такива не се съхраняват.

Съгласно чл. 53, ал. 1 от Търговския закон, всеки търговец (какъвто е и едноличния търговец) е длъжен да води счетоводство, в което отразява движението на имуществото на своето предприятие. Това движение се регистрира в хронологичен ред

На основание чл. 55, ал. 2 от ТЗ, търговските книги, водени в нарушение на изискванията на този закон и на Закона за счетоводството, не могат да служат като доказателство в полза на тези, които са задължени да ги водят.

Безспорно, след като счетоводството на едноличния търговец не е водено редовно и тези плащания не са отчетени като разход в неговите книги, липсва основание същите да се приемат за такива и да се намали облагаемата му печалба, още повече че съгласно чл. 2 от Закона за счетоводството, предприятията осъществяват счетоводното записване на стопанските операции в хронологичен ред, съответстващ на извършването им.

В същото време, при така приети приходи и разходи, правилно е определен дължимия данък, поради което съдът намира жалбата в тази си част за неоснователна.

Видно от подадената от И. годишна данъчна декларация 2007 г. (стр. 289), лицето е декларирало общо приходи от дейността си като едноличен търговец в размер на 94 839,72 лв., разходи в размер на 97 093,60 лв. и отрицателен финансов резултат от 2 253,88 лв.

В същото време, е установено, че през 2007 г. Л. И. е получила по сметката си сумата от 15 286 лв. във връзка с резервации, а на същото основание е извършило плащания към други лица в размер на 2 556,30 лв.

При това положение от страна на органите по приходите са присъединени получените суми в размер на 15 286 лв. към приходите на търговеца и вместо загуба в размер на 2

253,88 лв., е получена данъчна основа на облагаемата печалба в размер на 13 032,12 лв.

От друга страна, Л. И. не е декларирила доходи от друга дейност, освен от дейност като ЕТ, но на стр. 21 от издадения РД (61 от делото), чиито констатации са възприети изцяло в РА, е посочено подробно движението по сметките на физическото лице, като са констатирани множество тегления и внасяния на големи суми.

Констатирано, е също така че през 2007 г. от страна на жалбоподателката има множество пътувания в чужбина, като във връзка с дадените от нея обяснения са направени насрещни проверки на фирмите, с които е посочила, че е пътувала. За пътуванията, за които не са представени документи, е прието, че жалбоподателката е реализирала разходи, изчислени съобразно Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина.

Съдът счита за неоснователни изложените от жалбоподателката доводи, че пътувала зад границата като служебно лице, което придружава туристи, поради което не била направила разходи, тъй като в такъв случай следваше да се представят заповеди за командировка, в която да е посочено, за чия сметка са направените разходи. Доколкото по делото няма представени такива доказателства, съдът намира, че разходите за пътуването са направени от Л. И., именно в посочения в РА размер.

В същото време при изследване на паричния поток, е установено, че физическо лице е направило през 2007 г. разходи в размер на 94 620, 20 лв., което надвишава с 21 324,70 лв., формираните от лицето приходи.

При това положение, е прието че са налице укрити приходи, именно поради което лицето, е уведомено, че облагането за 2007 г. ще бъде определено по реда на чл. 122 от ДОПК.

Данъчната основа за общия годишен доход в размер на 34 356,82 лв., е определена от сбора на данъчната основа за доходи като ЕТ (13 032,12 лв.) и данъчната основа за други доходи установени при ревизията (21 324,70 лв.) и е определен данък за довносяне в размер на 7561,64 лв. и съответните лихви за забава.

Подробна разшифровка на направените разходи и на получените приходи е налице и на стр. 8 от основното заключение на вещото лице (стр. 360 от делото), която потвърждава размера на сумите, но съдът не кредитира заключението на вещото лице, относно размера на началното салдо за 2007 г., и наличните 55 318,26 щатски долара, тъй като сумата идва от банкови сметки налични още към 01. 01. 2006 г. в размер на 48 982,54 щ. долара (стр. 361), които обаче съдът не ги приема за налични, тъй като с влязъл в сила РА, е установено друго крайно салдо към 31. 12. 2005 г.

Съдът счита за неоснователни изложените в жалбата доводи, че не са налице укрити приходи, а сумите били получени от сина на жалбоподателката, който живеел и работел в чужбина, тъй като такива доказателства няма представени по делото и освен това изрично в приетата съдебно-счетоводна експертиза е посочено (стр. 356), че няма констатирани преводи по сметки от САЩ, направени от сина на жалбоподателката.

Съдът не кредитира и показанията на свидетелката С. П. за преводите през 2007 г., по изложените по –горе съображения за аналогични преводи през 2006 г., както и показанията на свидетелката Б. за даден заем на жалбоподателката в размер на 1840 лв. Видно от представените от Л. И. декларации по чл. 124 от ДОПК, същата не е посочила получени кредити или заеми, поради което твърденията в жалбата за получени заеми са в противоречие с декларираното, под страх от наказателна отговорност, че не е получавала в заем парични средства.

Следва да се отбележи и че съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК, в производството по обжалването на ревизионния акт при извършена ревизия по реда на чл. 122 фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията почл. 122, ал. 1 от ДОПК, е подкрепено със събраните доказателства.

По делото от страна на жалбоподателката не успяха да се оборят фактическите констатации в ревизионния акт и да се докажат получените доходи и съответствието им с направените разходи.

Относно начислените лихви в РА, предвид факта че задължението за лихви е акцесорно и след като по изложените по-горе съображения съдът счита за доказано основното задължение, лихвите са начислени законосъобразно и в тази си част РА също е доказан и съответно следва да бъде оставен в сила.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна, поради което подадената жалба, е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Л. Д. И., с [фирма], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 13. 10. 2010 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № 485 / 18. 03. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” - С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Д”, ап. 118, да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 695 (шестстотин деветдесет и пет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: